

Miroslav Žamboch

PROKLETÍ LEGENDY

HRA GENTLEMANŮ

AGENT
14

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

14
PROKLETÍ LEGENDY II
HRA GENTLEMANŮ

Miroslav Žamboch
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Miroslav Žamboch, 2008
Cover Art © Marek Hlavatý, 2008
Design © Jan Doležálek, 2008
Illustrations © Petr Vyoral, 2008
Edition © 2008
All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-048-5

*Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze
HUMAN IV tech*

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: ve vyhnanství

Agent JFK byl za porušení agenturního kodexu (mise JFK 11: Podhoubí smrti) odsouzen k vyhnanství. Neznámá skupina však zmanipulovala cílové koordináty tak, aby byl poslán na svět se životními podmínkami neslučitelnými se životem. Tým Bytewské pokus o vraždu odhalil a před vykonáním rozsudku přepsal koordináty a zacílil je na svět, z něhož pocházela zpráva již mrtvého vědeckého specialisty doktora Maurbyho o možnosti popření tzv. Maurbyho efektu. Tuto informaci JFK svým pátráním vyvrátil (viz mise JFK 12: Stín legendy). Kovářova přítelkyně, senior agent Andrea de Villefort, se rozhodla na vlastní pěst zjistit, kdo za spiknutím stojí. Kvůli tomu byla donuce na přejít do ilegality, protože byrokratická mašinérie Agentury ji označila za nepřítel č. 1: Hledána mrtvá či živá.

Balík nových informací od agenta Kováře způsobil, že se nepřátelé demaskovali a pokusili se agentku de Villefort zabít za každou cenu. To se jim nepodařilo, v bitvě v bázové zbrojnici bylo jádro spiklenců zlikvidováno. Přesto se nepřátelům podařilo na stopu JFK vyslat zabijáckou magickou entitu šesté kategorie, která ho má vyslechnout a poté definitivně zlikvidovat.

Maurbyho efekt: Základní fyzikální zákon metauniverza. V žádném světě nemůže dlouhodobě existovat výrobek postavený na technologiích vyšších, než jsou dané realitě vlastní.

Společenská analýza lidí okolo JFK na požadavek Centrální Nad-intelligence GODa: JFK se stává okem cyklónu. Pravděpodobnost jeho přežití při samostatné činnosti minimální. Za neoficiální a protizákonné pomoci lidí z týmu Bytewské (Villefortová, Vega, Boorman, Bernstein, Whittacker) mizivá, ale nenulová. Varování: Závisí na něm životy miliard!

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

KURÝR

Glider vstoupil do svrchních vrstev atmosféry velkou rychlostí a pod úhlem nacházejícím se ve žlutém rizikovém pásmu. Zuřivé vibrace roztřáslly interiér. JFK automaticky zkontroloval, zda jsou jeho bezpečnostní pásy správně zajištěné. Nestál o to polámat si kosti kvůli hloupému opominutí.

Po třech minutách první nápor aerodynamického brždění pominul a situace se uklidnila. JFK si dovolil krátké rozhlédnutí po spolucestujících. Nikdo netrpěl kosmickou nemocí, všichni si hleděli svého. Staří harcovníci, kteří z nejrůznějších důvodů k návratu na starou dobrou Zemi zvolili laciný kosmický kluzák, jenž byl obvykle používán spíš pro přepravu specifického zboží. Někteří z nich pravděpodobně nemířili na Zemi na dlouho, vedla je na ni práce, krátkodobá zakázka, po které se budou muset vrátit z pozemského ráje zpět na orbitální pás, do průmyslového pekla. Nebe, peklo, ráj, očistec. V tomhle světě bylo všechno nějak zpřeházené, napadlo JFK.

Starší muž s tváří připomínající vymačkaný citrón, na který někdo kvůli nedostatku tequily chrstl trochu kyseliny sírové, zachytil jeho pohled a Kovář pomalu a lhostejně, jako člověk bezmyšlenkovitě těkající očima po okolí, přesunul pozornost jinam.

Než kluzák úsporně zbrzdí z orbitální rychlosti na atmosférickou přistávací, vykrouží okolo planety ještě celé dva oblety. Téměř dvě hodiny času.

Mohl si dopřát mnohem pohodlnější způsob přepravy spolu s Amélie, šéfkou vývojové společnosti BIOTECH, jeho zaměstnavatelkou a také milenkou. Pracoval pro ni jako osobní tajemník, což v poslední době znamenalo muž přes bezpečnost a ochranu vnitřního okruhu nejdůležitějších zaměstnanců. Poslední měsíc, kdy se celá společnost po vítězství v turnaji vojenských technologií přesunovala dolů, na planetu, bylo krušných. Úniky informací, permanentní pokusy o špionáž, přetahování zaměstnanců, vydírání. A k tomu všemu ještě

jeho vlastní vyšetřování pro EF, kdy se snažil přijít na kloub tomu, co přesně se stalo s celým tímto světem, který někdo – a JFK tušil kdo – přeměnil na obrovský vědecko-průmyslový komplex zaměřený na výrobu stále většího množství stále lepších zbraní. A už vůbec se mu nechtělo přemýšlet nad svým posledním zjištěním. To mu doopravdy nahánělo strach.

Přestože vypadal, že je utopený hluboko v myšlenkách, nepřestával podvědomě kontrolovat okolí. Už věděl, že jeho inkognito bylo odhaleno; šli po něm dva muži, jeden vyšší s postavou basketbalového hráče, druhý zavalitý, s prasečím rypákem místo nosu a malýma očima připomínajícíma dva tmavé kusy granitu. Laurel a Hardy, napadlo Kováře. Nikdy nevěděl, který ze dvojice komiků je který. Šli po něm kvůli cargu, které pro Amélii převážel? V příručním zavazadle připoutaném k zemi popruhem se suchým zipem vezl kompletní sadu upravených virů – vysoce specializovaných nástrojů na genetické manipulace nutné při výrobě posledních typů klonů. Vzpomněl si na pološílený klon profesora Maurbyho, jehož zoufalé volání o pomoc ho sem vlastně přivedlo. Pološílený klon, který zabíjel ženy jen proto, aby z jejich těl získával proteiny pro vlastní existenci... Nebyla to příjemná vzpomínka.

Kdyby Kováře s virovou zásilkou chytili, čekal by ho podle místních zákonů jednoznačný trest – provaz, nebo něco podobného, zatím nestačil nastudovat, jakým způsobem se společnost zbavovala nepohodlných jedinců. Ten kufřík představoval ohromné bohatství, know-how, které Amélii poskytovalo proti konkurentům zatracenou výhodu.

„Za chvíli to zase začne trochu házet, máme v cestě dvě velké cyklóny,“ oznámil jim pilot unaveným hlasem někoho, kdo šel spát příliš pozdě, vstával příliš brzy a vypil o tři panáky víc než měl. Na testy na alkohol nebo jiné omamné látky se asi u nízkonákladového kluzáku moc nehrálo.

„Máte pět minut na to, abyste si vyprázdnili útroby.“

Reproduktor se odmlčel. John si odepnul pásy, aby zamířil na záchod. Ti dva se také okamžitě začali zvedat. Sebral i kufřík a odkráčel do zadní části kabiny pro pasažéry. Napočítal jen osm lidí, většina volného prostoru byla zastavena nákladem. Vybral si nejvzdálenější dveře se stylizovaným panáčkem a protáhl se dovnitř. Odhadoval, že mu dají tak dvacet sekund času, aby ho nachytali se spuštěnými kal-

hotami. Budou ozbrojeni či nikoliv? Tipoval něco kontaktního, stálo se, že po přestřelce křížovaly kosmickou prázdnotou zmrzlá těla ostrostřelců. Cestující, piloti ani technici neměli rádi, když si někdo hrál v přetlakovém trupu na kovboje, a většinou je nezajímalo, že existuje i tříštivá munice citlivá ke křehkému vesmírnému hardwaru.

JFK se postavil k umyvadlu stranou od dveří, do levé dlaně schoval malý váleček trochu připomínající baterku. Nebyla to baterka. Při letmém pohledu se zdálo, že nemá v ruce nic. Přes rozhraní Sítě vylepšené o pár nezákonných rutin se bleskově napojil na systém lodi. Už kráčeli, basketbalista právě sahal po klice, pořízek dupal za ním, podobný medvědovi, který má v sobě roztomilosti asi tolik jako otevřená žraločí tlama.

Klika cvakla, dlouhán vstoupil dovnitř, JFK mu věnoval lhotejný pohled, pak se opět sklonil k umyvadlu, dveře se se zaklepnutím zavřely. Jako by to byl povel, dlouhán sáhl pod své umaštěné sako. Kovář k němu natáhl ruku s omračovacím elektrogunem. Nemusel se cíle dotknout, předvýboj zionizoval vzduch a vytvořil tak vodivý kanál. Padesát tisíc voltů způsobilo, že muži najednou ochably všechny svaly, jako bezvládná troska se svalil na podlahu, pistole zachřestila na plastickém povrchu. Další zmáčknutí, elektrický výboj si našel medvěda, který jen tupě zíral na svého druhu.

„Říkal jsem mu, že na lodi není dobrý spoléhat se na tyhle hračky,“ odfrkl pohrdlivě a vykročil proti Johnovi.

Proti elektrickému proudu byl zjevně imunní.

JFK pochopil, že má co do činění s někým, kdo má do sebe zadržovaných pár *drobných* vylepšení. Pustil paralyzér a kopl muže do nohy, ten uhnul jen tolik, aby zásah nedostalo jeho koleno. To už byl ale JFK v pohybu, přilepil se pořízekovi bokem na hrud, využil veškeré své energie a švihů a podmetl muže z vnitřní strany. Rotační pohyb Kovářova stehna fungujícího jako páka vymrštil zabijáka nohama do vzduchu, trup a hlavu mu John naopak strhl k zemi. Dopad byl tvrdý, umocněný vahou Kovářova těla. Lebka i vaz to kupodivu vydržely. Mužovy ruce se vymrštily jako dvě hydraulická klepeta, ale JFK už stačil zajet dlaněmi pod límec jeho košile a utáhl krk do škrťícího zámku. Jedno klepeta se mu snažilo rozdrtit rameno, druhé utrhnout hlavu. Podařilo by se jim to, ale pak najednou doběhl agre-gát – nedostatek okysličené krve poslal organický mozek do limbu.

JFK okamžik váhal, pak ale stisk povolil. Nechtěl ho zabít, ne tímto způsobem. Postavil se a chvíli zhluboka oddechoval. Myslel si, že má všechny trumfy na své straně, že je připraven, ale málem to dopadlo úplně jinak. Kdyby svůj útok nevedl s veškerou razancí, které byl schopen... Ti dva ho měli zabít a medvědí pořízek by to snadno dokázal. Zakázal si další kdyby, na ně se tady nehrálo, být v téhle hře druhý znamenalo být mrtvý. S hlubokým vydechnutím se zbavil příchuti smrti na patře a dal se do práce. Prohlédl oběma výtečníkům kapsy, proskenoval jejich implantáty – samozřejmě vybavené falešnou totožností – a pak se i se svou hubenou kořistí a kuffíkem vrátil na místo.

Ostatní pasažéři mu věnovali zvědavé pohledy, zvuk zápasu dobře slyšeli.

„Blbečci, jeden z nich na mě vytáhl pistoli,“ pronesl, zdánlivě do prázdna, replika však patřila všem.

„Franto?“ zareagoval citrón poleptaný kyselinou.

„Je to tak,“ odpověděl pilot, „zapnul jsem kameru, co normálně nefunguje. Je tam kvér. Trošku to zvednu a dám vám pět minut navíc.“

JFK se připoutal a pak jen sledoval, jak na záchod bez další domluvy zamířili tři muži. Když se vrátili, věděl, že na podlaze toalety už žádná těla nejsou. Kosmáci prostě neměli bouchačky na palubě rádi.

Zbytek sestupu proběhl nerušeně, ani cyklóny, o nichž se zmiňoval pilot, nezpůsobily horší turbulence, než co by zbavily sklenici whisky poloviny jejího obsahu.

Po přistání čekali, až trup vychladne a oni budou moci do odbavovací haly. JFK se posléze poslušně zařadil do fronty. Nevystupoval pod svou skutečnou totožností šéfa bezpečnosti BIOTECHU, ale pod krytím technika mrazících systémů. Jinak by kontrole na kosmodromu byl podezřelý. Lidé jeho ranku, i když z malých společností, měli přece jen na komfort cestování vyšší nároky.

Čekal, až na něho přijde řada, stejně unavený a otrávený dlouhou nepohodlnou cestou jako všichni ostatní. Prošel skenovací budkou, kuffík v ruce. Pokud by ho musel otevřít, zadal by kód dva a obsah kuffíku by zničil ultrakrátký tepelný zásleh. Pokud by samozřejmě s něčím takovým kontrolor předem nepočítal. Všechno bylo jen otázkou použitých technologií, optimalizací ekonomických nákladů, zisku proti ztrátám.

„To je všechno, co máte?“ zeptal se znužený úředník zastávající funkci celníka, pasové kontroly a podle zbraně u pasu i pořádkového dohlázeatele.

„Jo,“ odpověděl JFK. „Sem slyšel, že se tady dá všechno koupit. Na rozdíl od nás,“ kývl neurčitě do prostoru nad hlavou.

Úředník mezitím s typickým nepřítomným pohledem projížděl data Kovářova implantovaného čipu. Na prsteníku levé ruky měl konzervativní zlatý snubní prsten.

„Ale je to tady dost drahý.“

„To jsem taky slyšel.“

„Vaše specializace?“

Všechno si samozřejmě přečetl, ale teď JFK znepřístupnil jeho vlastní data a zkoušel ho.

„Mrazničky. Udržím u ledu všechno, co si budete přát a na jak dlouho si to budete přát. I vaši tchýni.“

To se úředníkovi zalíbilo, vrátil se do reálu a věnoval Kováři pobavený pohled.

„I mou tchýni? To je pěkně horkokrevná potvora.“

„Cokoliv,“ vrátil mu JFK úšklebek.

„Můžete jít.“

KYBORG A KYBORG

Cestou přes kontrolovaný prostor JFK ještě zahlédl, jak se muž v dobře padnoucím obleku pře s pilotem, že tímhle spojem měli přiletět dva jeho známí. Pilot jen krčil rameny a odkázal ho na seznam pasažérů volně dostupný na Síti. Chlápek to ještě zkusil u dalších cestujících. Kovář zachytil jen lhostejný nezájem prvního osloveného, pak opustil příletový sál a vyšel z uzavřené a stářím poznamenané budovy provinčního kosmodromu ven.

Nevypadalo to tam o nic lépe. Nacházel se v jedné z průmyslových zón, vzhledem si v ničem nezdala s prostředím na orbitálním Prstenci. Snad jen tím, že obloha se klenula neskutečně vysoko. Studená funkční depresivnost ocelových a plastových konstrukcí, táhnoucích se kam až oko dohlédlo, ho bůhvíproč uspokojila a uklidnila. Když s Amélií navštívili Zemi před třemi týdny poprvé, přírodní ráj, který tvořil část přiděleného území BIOTECHU, ho šokoval. Nebyl ani v nejmenším připravený na tropický les hemžící se zvěří. Musel si zvyknout, že tady mají lidé k ekologii specifický vztah – svět byl striktně rozdělen na technické a přírodní zóny, v nichž platily naprosto odlišné zákony. Fascinovalo ho to natolik, že si našel čas, aby zjistil, kolik procent z celkového území planety bylo takto dokonale udržováno. Dvacet. Vzhledem k tomu, jak byl zbytek světa přetechnizován, to představovalo úctyhodný podíl.

Skupina lidí právě křížovala cestu, automatické vozy poslušně zastavily, aby je nechaly přejít. Jeden z chodců se opozdil a zůstal na původní straně ulice. JFK zrychlil, aby na něj muž nemusel čekat dlouho. Byl to jeden z Améliiných lidí.

„Hezký den na Zemi,“ pozdravil, zatímco čekali, až se vozy na základě nějaké vnitřní logiky znovu rozhodnou je pustit přes ulici.

„Na pásu jsou všechny hezký,“ odpověděl muž druhou částí hesla, která oznamovala, že je vše v pořádku.

„Nechcete někam svézt? Jsem laciný,“ pokračoval.

„Do hotelu, znáte nějaký?“

Muž přikývl, otočil se a zamířil do úzké uličky, kde čekalo dvoustopé vozidlo připomínající ocelovou krabici na neviditelných kolech. Pojízdna pevnost, došlo okamžitě Kováři. Tady se na jistých úrovních také hrálo hodně drsně.

Když vystupoval před ocelovým válcem tyčícím se až do nebes, kufřík už u sebe neměl. Kontraband putoval s jiným kurýrem. Přihlásil se znovu jako specialista na mrazící techniku. Vybral si laciný pokoj s výhledem do betonové zdi, v baru si koupil drahou whisky – kombinace dokonale odpovídající chlápkovci, jehož roli hrál.

Na pokoji v miniaturní koupelně opláchl erární plastický kelímek a nalil do něj na tři prsty jantarové tekutiny, po chvilce hledání dokonce objevil v ledničce i led. Posadil se do kovového křesílka, pozoroval z okna ani ne pět metrů vzdálenou zeď, upíjel a přemýšlel.

Měl by zavolat Amélii a říct jí, že transport pokračuje podle plánu, cenné cargo dorazí do cíle už za pár hodin. Volat Amélii však znamenalo rozptýlení od myšlenkové stopy, kterou v posledních dnech a týdnech nepřetržitě sledoval. Nepřetržitě a marně. Amélie uměla rozptýlit, to tedy ano.

Starý telefonní přístroj se probral k životu, displej byl tak vysvícený, že Kovář volajícího nepoznal. Přijal hovor ručně, ne prostřednictvím připojení na globální celosvětovou počítačovou síť.

„Tady Rumway,“ představil se muž na druhé straně.

Další z Améliiných lidí, v souvislosti se stěhováním z Prstence na Zem povýšil.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

„Jak jsi mě sakra našel?“ zareagoval JFK a dal si záležet, aby jeho vztek byl v tónu znát. Přitom usrkl whisky. Její chuť stála za ty peníze, které za ni zaplatil.

„Mám své metody,“ zaznělo samolibě.

Rumway byl ještě hloupější, než vypadal.

„A ty na mě ukazují prstem, idiote. Všechno v pořádku, ohlásil bych se sám. Hledej si nové místo. Nejlépe jako zkušební subjekt v laboratoři.“

Muž na druhé straně se odmlčel, Kovářova pozice pravé ruky šéfky malé, ale dokonale organizované gildy BIOTECH byla neochvějná.

„Kdy asi...“ pokusil se Rumway začít nervózně.

„Až přijde čas. Máš něco doopravdy závažného, nebo si jenom hraješ na pana důležitého?“

„Ehm – nic. Amélie se jen ptá, zda dorazíte dnes večer.“

Kovář přivřel oči. Představil si její dokonalé tělo vylepšené v jejích vlastních laboratořích a přirozený sexuální apetit.

„Ne, setkal jsem se s nějakým idiotem, co vypadal jako medvěd zkřížený s prasetem a pocuchal mi ciferník. Musím se dát dohromady.“

„Vyřídím!“ hlas Rumwaye zněl najednou nadšeně.

Kovář nevzrušeně zavěsil. Věděl, že druhý muž by ho rád vystřídal i v jeho neoficiální funkci milence baronky von Techlowitzové. Jindy by mu to asi vadilo, ale dnes ne. V posledních týdnech ne. Ta věc ho požírala zaživa, nedokázal se jí zbavit, nárokovala si veškerou jeho pozornost a noc měnila v noční můru.

Doplnil do pohárku whisky, posadil se na pelest postele a snad po tisíci vytáhl z kapsy nenápadně působící přívěsek na stříbrném řetízku. Obyčejný kříž, symbol jednoho ze světonázorů – i v tomhle světě byl příběh ukřížovaného boha živý. Jenomže tohle nebyl obyčejný talisman. JFK sevřel ramena křížku mezi prsty a vši silou je stlačil k sobě. Přímo před ním se ve výšce očí zhmotnila odřená kožená brašna. Vzal si ji, opět roztáhl ramena přívěšku a tajná schránka se ukryla zpět do neprostoru. Kam, to by mu asi dokázal vysvětlit profesor von Wonder, Kováře to ale stejně příliš nezajímalo.

V kožené brašně se nacházely tři věci. JFK ze zvyku vytáhl nejmenší z nich – malý dvanáctistěn, v jehož pravidelnosti a dokonalosti řemeslného zpracování se zrcadlila převaha technologie, která ho vytvořila. Šlo o záznamové zařízení, jehož genialita spočívala mimo jiné v tom, že nahraný obsah bylo možné přehrát v jakémkoliv přístroji s alespoň částečně odpovídajícím účelem. *Přehrát*, pomyslel si JFK a současně si představil úsek záznamu, který chtěl studovat. Potom položil dvanáctistěn na holovizor a vrátil se ke stolku s whisky. Napil se, pak si uvědomil, že přístroj nezapnul. Než se k němu stačil vrátit, obrazovka ožila. Nedokázal si představit, z jak vzdálené budoucnosti, nebo spíše vzdáleného světa, dvanáctistěn pochází. Dokonce i technická dokonalost tohoto univerza proti jeho sofistikovanosti působila jako kamenná palice proti velkorážnímu kulometu M2. Už sama existence dvanáctistěnu potvrdovala jeho největší obavy. Naneštěstí toho bylo ještě mnohem víc.

Přístroj zaplnil pokoj iluzí tropického pralesa. JFK se teď nesoustředil na záznam jako celek, sledoval pouze detaily. Obrovské květy popínavých rostlin ovíjejících se okolo stromů připomínaly hladová ústa. V některých z nich zahlédl tvory připomínající malé hlodavce, v některých i stvoření o hodně větší. Doufal, že právě podle detailů dokáže později svět identifikovat.

„Návrat do RX8 po sto letech od uskladnění,“ pronesl neutrální hlas ze záznamu.

Nebylo v něm nic osobitého, mohl patřit klidně automatu.

„Výbava nalezena na místě, testovací skupina právě přebírá a kontroluje uskladněnou výstroj.“

Záběr ukázal skupinu deseti mužů shromážděných okolo rozměrného, očividně nedávno vykopaného kontejneru. Byl plný zbraní a muži si je teď rozebírali. Některé druhy Kovář poznával, šlo o moderní palné zbraně. Jiné, větší, na pohled technologicky složitější a pravděpodobně určené pro funkci v jiném prostředí než v exotickém deštném pralesu, pro něj byly naprosto neznámé.

„Víc údajů, potřeboval bych víc údajů,“ zamumlal, zakroužil nápojem v pohárku, ale nenapil se.

Jako na povel se v obraze objevil text. Podle struktury šlo o technické údaje, ale v jazyce, dokonce i v písmu, které JFK neznal. Ještě kdyby to tak mohli přeložit do něčeho rozumnějšího, pomyslel si a vzápětí bylo jeho přání vyslyšeno. Tohle záznamové zařízení je fakt dobrá věc, uznal už po několikáté.

Velkokapacitní puška s dělenou municí ráže sedm milimetrů, ústňová rychlost 1 200 m/s, kapacita zásobníku osm set padesát projektilů s fragmentačním koeficientem dvacet...

Plazmová puška pro univerzální použití. Nastavitelný tvar zášlehu, maximální dosah tři sta metrů, teplota plazmy sto padesát tisíc stupňů...

Kovářovy oči letěly po údajích, mluvenému komentáři věnoval pozornost jen částečně. Před ním defilovala přehlídka hypermoderních a zatraceně ničivých zbraní určených k použití jednotlivci.

KYBORG A KYBORG

„Po zevrubném prohlédnutí stav bezvadný,“ zazněl závěrečný verdikt týkající se všech zbraní.

Muži vyrazili pralesem. Přestože byl postup obtížný, nevytvořili zástup, ale pohybovali se rojnicí. Všichni na sobě měli komplety pro pohyb v prostředí neslučitelném se životem, ale současně obsahujícím kyslík v potřebném množství. Tváře jim kryly černé helmy bez viditelného průzoru. Pohybovali se jako profesionálové, ale tak dokonale, že JFK pochyboval o jejich lidské podstatě.

Bez varování se jedna z lián ovíjejících se okolo vodorovné větve stromu vymrštila, muž pohybující se na kraji formace se náhle houpal v bleskově vytvořené smyčce a rychle stoupal vzhůru. JFK z předchozích sledování věděl, že nejde o hada, ale o masožravou rostlinu. Muž nezpanikařil, v ruce náhle držel nůž. Sekl čepelí lemovanou světlým halem, podruhé a znovu, bez zjevného odporu bleskově porcoval bizarní chapadlo. Rostlina zareagovala vysláním celého svazku dalších úponků. Haló nože narostlo, při jednom neopatrném seknutí se ponořilo až do kmene stromu a pralesní velikán se zlomil. Muž dopadl na zem z výšky dobrých pěti metrů, ale nějakým zázrakem se mu nic nestalo.

Molekulární nůž, funkce bezvadná, prověřeno nasazením v akci, objevil se další nápis.

Když teď kamera, nebo co vlastně autor záznamu používal, zabírala jednotlivé muže, bylo vidět, že i během krátkého pobytu v pralese začínají být na jejich výstroji patrné stopy rozkladu.

Svět třídy doby kamenné, standardní agenturní Maurbyho pečeti brzdí rozklad stokrát, dostal JFK další vysvětlení.

Přístroj teď reagoval na jeho myšlení mnohem citlivěji než při předchozích použití. Učil se.

Na dalším záběru už muži stáli před pralesní vesnicí, jejíž bezprostřední okolí bylo vyznačeno lidskými lebkami. Zmenšenými lidskými lebkami.

Zkoušení funkčnosti technologie v akci může odhalit takzvané skryté působení Maurbyho efektu, které jinak může zůstat běžnými způsoby kontroly nepostiženo.

Kovář nad touto informací dlouho přemýšlel a pak se mu podařilo z dvanáctistěnu vyrazit i další vysvětlení spolu s odkazy přímo do agenturních archivů. Šlo o velmi zřídka, ale obvykle naprosto fatální způsob degradace pečetěmi dobře chráněných výrobků, kdy například pistole při testovacích střelbách do terče fungovala naprosto bezchybně, ale při střeleckém souboji pak explodovala a zabila uživatele. Metamatematicko-fyzikální teorie objasňující tento fenomén zatím nebyla vypracována. Zpětně měl JFK pocit, že právě tenhle problém patří k von Wonderovým koníčkům, jimiž týrá své mozkové závlasy a mrhá na ně výpočetní kapacitou agenturních počítačů.

Muži obklíčili vesnici, kamera pomocí různých módů vidění ukázala její obyvatele, ať už v chatrčích, venku nebo v nejbližší džungli. Byli to lidé, to bezpochyby, ale k přírodě a svým živočišným předkům měli mnohem blíž než kterýkoliv z primitivních kmenů Kovářova světa.

Jeden z přibližujících se ultramoderně vybavených útočníků luskl prsty. Jediný zvuk vyvolal ve vesnici horečnatou činnost, děti se přitiskly k zemi a instinktivně znehybněly, proti obklíčení nepřátel se postavili malí muži s oštěpy a palicemi, zezadu je jistily jejich ženy s klacky a kameny.

Muž, který reakci záměrně vyvolal, pomalu natočil hlaveň na nejbližšího z domorodců. Nespěchal, snažil se vyvolat obranou reakci, boj měl být skutečný. Divoch nečekaně briskně mrštil svým oštěpem, současně zahřměla střelba. Vesnice i se svými obyvateli zmizela v kouli ohně, JFK netušil, která zbraň měla tohle na svědomí.

Provokatér se skácel s oštěpem v hrudi, následný detailní záběr odhalil, že jeho bojový oděv se již stačil rozpadnout a nechránil ho před kamenným ostrím.

Funkčnost zbraní stoprocentní, zabíkal nápis a záznam se zastavil.

JFK dopil whisky a zamyšleně zíral na láhev. Všechno vypadalo naprosto věrohodně, neodhalil nic, co by svědčilo o padělání. Chování

mužů, jejich reakce, vše sedělo. Někdo dokázal obrnit technologie před Maurbyho efektem, dokázal ho znegovat. To současně znamenalo, že druhý předmět v brašně bude funkční. Vypadal jako mramorové těžítka, někdo by ho označil za napodobeninu miniaturního ručního granátu. Byl by poměrně blízko pravdě. I tahle zbraň figurovala v jednom ze záznamů, které Kovář shlédl, a její účinek byl naprosto destruktivní. Šlo o kvarkovou pumu, svou účinností popírající zákony zachování energie a dalece předstihující klasickou anihilační nálož. Planetu Zemi by asi nezničila, ale její měsíc už ano.

JFK si nalil další štědrrou dávku a dopřál si pořádný lok. Mohl se dál dívat na záznam, studovat další použití, mohl se dál z komplikovaných matematických textů snažit pochopit, jak se Negace Maurbyho efektu provádí. To všechno měl k dispozici. Místo toho vrátil dvánáctistěn do kožené tašky a sevřel kříž přívěšku. Taška i se svým obsahem zmizela v neprostoru. Co dál, co dál? Nevěděl.

Tohle byla noční můra požírající jeho sny. Natáhl se po láhvi a dolil si. Že je někdo za dveřmi věděl dřív, než ho varoval elektronický vrátný. Holovizor se automaticky přepojil na dveřní kameru a ukázal mu malého hubeného chlapíka v pomačkaném údržbářském overalu.

„Pane, mám hlášení o špatně fungujícím filtru. Potřebuji ho vyměnit. Dostanete třicetiprocentní slevu na ubytování kvůli narušení soukromí.“

„Nepotřebuji slevu, nechte mě na pokoji,“ odpověděl JFK nenaloženě.

Nestál o žádnou návštěvu.

„Pak vás musím upozornit, že existuje malá, ale vyčíslitelná pravděpodobnost, že filtr nedokáže v průběhu noci odstraňovat vámi vydechovaný oxid uhličitý a případně další nepříznivé látky z okolí. Poskytnutí této informace je zaznamenáno, případnou újmu na zdraví nebudete moci přičítat hotelu.“

„Vstupte,“ zavrčel JFK, pistoli položenou na stole přikryl ubrouskem a s pomocí dálkového ovladače holovizoru otevřel dveře.

Muž vstoupil, vypadal ještě hubenější než v záznamu kamery. Skoro jako by umíral hladem, napadlo Kováře.

Pak spíš ze zvyku, než že by mu nedůvěřoval, aktivoval síťové připojení a pomocí nezákonných funkcí z Améliiiných softwarových dílen

se napojil na systém hotelu a hledal, jaké úkoly dostali jeho údržbáři. Kontrolovat filtry neměl ani jeden z nich.

Okamžitě držel pistoli v ruce a mířil jí na návštěvníka, který už byl jen krok od něj. Teď překvapeně strnul.

„Co chcete a kdo vás posílá?“ zeptal se tiše.

„Ty filtry jsou ve stěně za vámi,“ řekl muž klidně.

Až příliš klidně, napadlo JFK. Na údržbáře.

V další sekundě už věděl, že filtry nejsou ve stěně za ním, ale nad dveřmi.

„Jediný pohyb a zastřelím vás.“

Ve tváři drobného mužíka se nepohnul ani sval, JFK pochopil, že výhrůžka ho nezastaví.

Kdyby útok nečekal, nedokázal by ani vystřelit, tak rychlý návštěvník byl. Malým pokojem třeskl výstřel, vzápětí do stěny udeřila pistole. Muž mu stačil vyrazit zbraň a ještě ho uchopit za paži. JFK se poddal trhnutí, napomohl setrvačnosti a z otočky kopl nepřítele do hrudi. Byl to dobrý zásah, to cítil. Dopadl do střehu, aby vzápětí čelil sérii přímočarých úderů střídaných s nebezpečnými háky. Ale moc ho nezpomalil, běželo mu hlavou. První tři čtyři rány ustál, pak se sám pokusil proniknout malému mužíkovi na tělo a najednou letěl vpřed proti stěně. Mistr aikida, nebo něčeho podobného, došlo mu. Narazil do zdi a dokázal se pootočit právě včas, aby zachránil svou páteř před bleskovým kolenem, takhle to odnesly jeho šikmé břišní svaly. A možná žebra. Ještě se dokázal napřímit a rovnou z pohybu zespodu vyrazil spojenýma rukama proti dolní čelisti. Mužík se ani nesnažil uhnout, místo toho zasadil Kováři zdvojený úder do krku. Kovář, který vložil do úderu veškerou svou sílu, jen hekl bolestí, před kolapsem ho zachránilo štěstí, svaly a přirozená odolnost. Muž ránu, která by jinému zlomila vaz, ignoroval a v dalším okamžiku agentovi úderem dlaně rozdrtil nos. JFK nedobrovolně zvrátil hlavu vzad, ale z posledních sil vyrazil proti mnohem menšímu nepříтели bodyčkem, aby ho narazil na stěnu. Ten parchant byl těžší, mnohem těžší, než napovídal jeho vzhled, pochopil při nárazu. Pak najednou opět letěl vzduchem, přitom škrkl hlavou o strop a při dopadu z dálky vnímal praštění kostí. Ještě se dokázal postavit, i když jedna ruka mu bezvládně visela podél těla, z tváře mu kapala krev a viděl trojitě.

„Ty asi nebudeš člověk,“ zachraptěl.

